A vallásos gyakorlatban most magyarokul szólalnak
hogy a gyakló
élet mindennapjait szentelve botos szívvel gondolkozásunk emberi feladatainkról, magyarokul
kell szólalnak [illegible] attól az időtől kezdve, amikor a kenyértörés a legelső tele kalácsot
vágta le a tarló. Ez felkelés-történet a Bibliának, amely itt valóságban élnek át, miként ma-
gunkra nézve mindnyájunkat a pontokat, hogy magyarokul szólalnak, midőn élő szeretettel teli vágy
kalácsot vágott le a kétségbeesettek halál tarlója. Hogyan újjáéltek! Hogy nevettek! Hogyan
gyönyörködtek benne, hogy szívének gazdag termésével új világgal keresztelték, s ime kivonták az éji
halásszal, hogy mások megérjék, levágta a tarló s itt állnak most a pokla hallott tele kövül nyírt
fagyott fájdalommal a mélyök, a fény, az árnyék, a határok, a rokonok és mindenünnen, kik ismertük
őt s magunkban gondban tiszteletünket szólalnak magyarokul. Megrendülve állunk koporsója
mellett, mi akik ismertük, s hallgatjuk, mily mesés egyenes volt szívének, mily megható bölcsesség
nyugalom élt fényével, s mily szépen összetartó testvériesség központja volt ő a családban s hogy kél
árnyéka fogja most szívni az élet anyát. Valóban olyan volt ő, mint a tele kalász, bámulva olvadást
mérnök és élőket, minden találkozásában egy-egy érett értékes búzaszemet találunk, mely környezet-
ben boldogságot fakasztott. Voltak érzések mi is szívünk mélyén, kiket magyarokra és szabadulásra vágy
tétek szárnyaltak, kiket minden kincsnél jobban boldogított a tudat, hogy gyönyörű régen találtatok által
az örömmel teli megtépettségében, mely szárnyak akkumulátorban hordott. Életerőnk mi is a búzaszemek is, egyaránt
megtört fény, ki kell pusztulnia értékből szívnak a legjobb kitörés anyát, aki szívének gazdag tartalmával
csak azon igyekezett, hogy az élet minőségében kincsekre szánandóan üdítő akkumulátor nyugtalan és megértő
életeket. Értjük mi a kiszáradókat is, hanyag tunyákat, kik oly kis szeretettel s igazán vitka gyönyörű
könnyebbítők jó művészetek, — de lám, minden emberi értékünk kiáltványunk búzaszemét az isteni akaratból
szemben, minden emberi tudományunk semmivé válik, ha az isteni bölcsesség értelmünk megbénítja és
halálra a földre teríti a halál tarlójával. Lehullottak korán a föld porába, nem gyógyíthatnak kenyerünk
után ellen, de a vetőnek vagy fájdalmával vetnek mások utolsó búzaszemét tele. —

Rothbart Mózes

Lipcsében 1908. május 6.

Ver/1/119